Iran Varzeshi Newspaper

iranvarzeshii

www.INN.ir/sport

• چهارشنبه ۲۷ آبان ۱۴۰۵ • ۸ جمادی‌الثانی ۱۴۴۸
• سال سی‌ام • شماره ۸۲۶۷

ایران ورزشی

• صاحب امتیاز: خبرگزاری جمهوری اسلامی
• مجری: مؤسسه فرهنگی و مطبوعاتی ایران
• رئیس هیأت مدیره: صادق حسین جابری انصاری
• مدیرعامل و مدیر مسئول : علی متقیان
• سردبیر ارشد مؤسسه: هادی خسرو شاهین
• سردبیر ایران ورزشی: علی جوادی
• تلفن: ۱۴-۸۸۵۰۴۱۱۳ • نمابر: ۸۴۷۱۱۱۷۳
• چاپ: چاپخانه مؤسسه جام جم
• سازمان آگهی‌ها: ۱۸۷۷ ۸۸۵۰۱۳۰۰ - ۸۸۷۴۶۵۸۳
• امور مشترکین: ۸۸۷۴۸۸۰۰ - ۸۸۵۲۱۹۵۴
• نشانی: تهران، خیابان خرمشهر، شماره ۲۰۸
• صندوق پستی: ۵۳۸۸-۱۵۸۷۵

نکته روز: صبر هدفمند برای جوان گرایی

جوان‌گرایی بدون پذیرش احتمال اشتباه امکان‌پذیر نیست. بازیکنی که اولین تجربه‌های ملی خود را پشت سر می‌گذارد، ممکن است در تصمیم‌گیری، حفظ تمرکز یا اجرای وظایف تاکتیکی دچار مشکل شود. چنین اتفاقی بخشی از فرآیند رشد است، اما به این معنا نیست که هر اشتباهی باید نادیده گرفته شود.

صبر زمانی معنا دارد که با ارزیابی همراه باشد. باید به بازیکن فرصت داد، عملکرد او را در چند مسابقه بررسی کرد و میزان پیشرفتش را سنجید. قضاوت درباره یک بازیکن بر اساس یک اشتباه یا یک بازی ضعیف، می‌تواند مسیر رشد او را مختل کند. در مقابل، تداوم حضور بازیکنی که نشانه‌ای از پیشرفت ندارد نیز تصمیم درستی نیست. بنابراین، صبر مورد نیاز برای جوان‌گرایی باید صبری هدفمند و مسئولانه باشد. کادر فنی باید بداند چرا به یک بازیکن فرصت داده، از او چه انتظاری دارد و در چه شرایطی تصمیم به ادامه یا توقف این مسیر خواهد گرفت.

نیاز به عبور از نتیجه‌گرایی لحظه‌ای

با آینده فوتبال ملی معامله نکنید

عکس: Getty images

گزارش ویژه

محمدرضا رحیم‌پور
خبرنگار

تغییر نسل در تیم ملی، نه یک تصمیم مقطعی، بلکه سرمایه‌گذاری بلندمدتی است که بدون برنامه، فرصت و پذیرش هزینه‌های کوتاه‌مدت به نتیجه نمی‌رسد.

جوان‌گرایی در تیم ملی فوتبال ایران سال‌هاست به یکی از بحث‌های تکراری فوتبال کشور تبدیل شده، موضوعی که تقریباً در هر مقطع حساس، دوباره مطرح می‌شود، اما در عمل کمتر به یک برنامه پایدار و قابل ارزیابی تبدیل شده است. مسأله اصلی اینجاست که فوتبال ایران همواره میان دو مطالبه گرفتار مانده است: از یک سو انتظار کسب نتیجه در کوتاه‌ترین زمان ممکن و از سوی دیگر ضرورت ساختن تیمی که بتواند در سال‌های آینده نیز رقابت کند.

این دو هدف الزاماً در تضاد با یکدیگر نیستند اما رسیدن همزمان به آنها نیازمند مدیریت درست است. تیم ملی نمی‌تواند برای همیشه به بازیکنانی متکی بماند که بخش مهمی از دوران حرفه‌ای خود را پشت سر گذاشته‌اند و در عین حال، نمی‌تواند صرفاً به دلیل جوان بودن یک بازیکن، مسئولیت‌های سنگین ملی را به او واگذار کند. جوان‌گرایی واقعی، نه حذف ناگهانی نسل قبلی است و نه دعوت نمایشی از چند چهره کم‌سن و سال؛ بلکه فرآیندی تدریجی برای ساختن جانشینان آماده است.

> میانگین سنی به‌تنهایی معیار مناسبی برای قضاوت درباره کیفیت یا موفقیت یک تیم نیست؛ تجربه، توانایی فنی، شرایط بدنی، نقش تاکتیکی و کیفیت بازیکنان نیز در این ارزیابی اهمیت دارند

تغییر نسل؛ تصمیمی که هر بار به تعویق می‌افتد

یکی از مشکلات فوتبال ایران این است که تغییر نسل معمولاً به زمانی موکول می‌شود که دیگر فرصت چندانی برای برنامه‌ریزی باقی نمانده است. نزدیک بودن یک مسابقه حساس، مرحله انتخابی یا تورنمنت مهم، اغلب بهانه‌ای برای حفظ ترکیب قبلی می‌شود. این تصمیم شاید در ظاهر کم‌ریسک‌تر باشد، اما در بلندمدت هزینه بیشتری به تیم ملی تحمیل می‌کند.

واقعیت این است که هیچ مقطع کاملاً بدون ریسکی برای جوان‌گرایی وجود ندارد. تیم ملی همیشه زیر فشار نتیجه قرار دارد و همواره مسابقه‌ای مهم در پیش است. اگر قرار باشد آغاز تغییر نسل به زمانی موکول شود که هیچ نگرانی و حساسیتی وجود نداشته باشد، احتمالاً چنین زمانی هرگز فرا نخواهد رسید.

تعویق این تصمیم فقط به معنای دیرتر دیدن چند بازیکن جوان در ترکیب تیم ملی نیست. بازیکنانی که می‌توانند در آینده به مهره‌های اصلی تبدیل شوند، با ادامه این روند فرصت تجربه بین‌المللی را از دست می‌دهند. از سوی دیگر، کادر فنی نیز شناخت کافی از توانایی آنها در شرایط واقعی مسابقه به دست نمی‌آورد. در نهایت، زمانی که تغییر نسل اجتناب‌ناپذیر شود، تیم ملی با مجموعه‌ای از بازیکنانی روبه‌رو خواهد شد که شاید در لیگ عملکرد قابل قبولی داشته باشند، اما برای پذیرفتن مسئولیت در سطح ملی به اندازه کافی آماده نشده‌اند.

میانگین سنی؛ زنگ خطری برای آینده

در بررسی وضعیت تیم ملی، میانگین سنی یکی از شاخص‌هایی است که نمی‌توان به‌سادگی از کنار آن عبور کرد. ارقام منتشر شده پیش از جام جهانی در خصوص میانگین سنی تیم ملی و مقایسه‌اش با برخی تیم‌های حاضر در رقابت‌های بین‌المللی، از جمله ۲۹.۸ سال برای ایران، ۲۵.۷ سال برای اکوادور و ۲۶.۷ سال برای اسپانیا، تفاوت قابل توجهی را نشان می‌دهد.

البته میانگین سنی به‌تنهایی معیار مناسبی برای قضاوت درباره کیفیت یا موفقیت یک تیم نیست؛ تجربه، توانایی فنی، شرایط بدنی، نقش تاکتیکی و کیفیت بازیکنان نیز در این ارزیابی اهمیت دارند. با این حال، چنین اختلافی زمانی نگران‌کننده می‌شود که برای جایگزینی تدریجی بازیکنان باتجربه برنامه مشخصی وجود نداشته باشد.

مشکل اصلی، بالا بودن سن چند بازیکن نیست؛ مشکل زمانی آغاز می‌شود که چند مهره اصلی تقریباً در یک بازه زمانی از چرخه رقابت خارج شوند و جانشینان آنها هنوز تجربه کافی نداشته باشند. در چنین شرایطی، تیم ملی ناچار خواهد شد فرآیندی چند ساله را در مدت زمانی کوتاه پشت سر بگذارد؛ اتفاقی که می‌تواند به افت کیفیت و از دست رفتن ثبات تیم منجر شود.

آزمون واقعی جوان‌گرایی

با تعویق اجباری جام ملت‌ها، اکنون و در بازه حدود ۱۳ تا ۱۴ ماهه پیش رو تا رقابت‌ها، می‌تواند فرصت مناسبی برای ارزیابی نسل جدید باشد؛ البته به شرط آنکه این زمان صرفاً به برگزاری اردو و دعوت از بازیکنان جوان محدود نشود. حضور در فهرست تیم ملی به‌تنهایی به معنای جوان‌گرایی نیست. بازیکن جوان باید فرصت حضور در مسابقه را پیدا کند، در نقش مشخصی به میدان برود و در موقعیت‌هایی قرار بگیرد که بتوان توانایی‌های واقعی او را سنجید. بازیکنی که فقط برای تکمیل فهرست به اردو دعوت می‌شود، در عمل فرصت چندانی برای اثبات توانایی خود نخواهد داشت.

برای استفاده درست از این فرصت، کادر فنی باید ابتدا وضعیت هر پست را بررسی کند. کدام بخش‌های ترکیب در سال‌های آینده با کمبود جانشین روبه‌رو می‌شوند؟ کدام بازیکنان جوان در لیگ عملکردی باثبات داشته‌اند؟ چه ویژگی‌هایی برای حضور در هر پست مورد نیاز است؟ و چه بازیکنانی می‌توانند در کوتاه‌مدت به ترکیب اصلی نزدیک شوند؟ پاسخ به این پرسش‌ها باید مبنای انتخاب باشد. سن پایین به‌تنهایی نباید امتیاز ویژه‌ای برای حضور در تیم ملی محسوب شود؛ همان‌طور که سابقه و شهرت نیز نباید جایگاه هیچ بازیکنی را تضمین کند.

فرصت و استمرار

1

مرور گزینه‌های موجود در دروازه، خط دفاع، میانه میدان و خط حمله نشان می‌دهد که فوتبال ایران برای آغاز تغییر نسل با خلأ کامل استعداد روبه‌رو نیست. از محمد خلیفه و محمدرضا دیناروند در دروازه تا حزباوی، فلاح و براجعه در دفاع، از رزاقی نیا و قلی‌زاده در میانه میدان تا طاهری، فارسی و سحرخیزان در خط حمله، مجموعه‌ای از بازیکنان وجود دارند که می‌توانند در سال‌های آینده بخش مهمی از تیم ملی را تشکیل دهند. البته نباید فراموش کرد که استعداد به‌تنهایی تضمین‌کننده موفقیت نیست.

جوان‌گرایی از باشگاه‌ها آغاز می‌شود

2

نمی‌توان تمام مسئولیت تغییر نسل را بر عهده تیم ملی گذاشت. بازیکنی که در باشگاه خود فرصت بازی پیدا نمی‌کند، نمی‌تواند تنها با چند روز حضور در اردو به مهره‌ای آماده برای رقابت‌های بین‌المللی تبدیل شود. کیفیت آکادمی‌ها، سطح رقابت‌های داخلی، اعتماد مربیان باشگاهی به بازیکنان جوان و استمرار حضور آنها در مسابقات، بخش مهمی از فرآیند پرورش نسل جدید را تشکیل می‌دهد. اگر بازیکن مستعد تنها در دقایق پایانی مسابقات به میدان برود یا فرصت حضور مستمر در ترکیب اصلی را نداشته باشد، مسیر پیشرفت او با مانع روبه‌رو خواهد شد. به همین دلیل، جوان‌گرایی باید فراتر از فهرست تیم ملی تعریف شود. شناسایی استعدادها، بررسی مستمر عملکرد، ارتباط میان کادرهای فنی باشگاهی و ملی و فراهم کردن فرصت بازی در سطح مناسب، اجزای ضروری این سیاست هستند. تیم ملی مقصد نهایی این مسیر است، نه نقطه آغاز آن.

نتیجه‌گرایی، مانع یا ابزار ارزیابی؟

3

هواداران حق دارند از تیم ملی انتظار پیروزی داشته باشند. نتیجه در فوتبال اهمیت دارد و نمی‌توان آن را به بهانه جوان‌گرایی نادیده گرفت. با این حال، مشکل زمانی ایجاد می‌شود که یک نتیجه نامطلوب به معنای شکست کامل سیاست تغییر نسل تلقی شود.

اگر هر بار با یک باخت، کادر فنی از برنامه خود عقب‌نشینی کند و دوباره تمام فرصت‌ها در اختیار ترکیب قبلی قرار بگیرد، هیچ پروژه‌ای به سرانجام نمی‌رسد. از سوی دیگر، جوان‌گرایی نیز نباید به پوششی برای ضعف در انتخاب بازیکن، آماده‌سازی ناکافی یا اشتباهات فنی تبدیل شود. برای ارزیابی درست این مسیر علاوه بر نتیجه مسابقات باید شاخص‌های دیگری نیز مورد توجه قرار گیرد: تعداد دقایق بازی بازیکنان جوان، میزان پیشرفت فنی و تاکتیکی آنها، کیفیت عملکرد در برابر حریفان قدرتمند، افزایش عمق ترکیب و آماده شدن جانشینان در پست‌های کلیدی. این شاخص‌ها کمک می‌کنند تا مشخص شود تیم ملی واقعاً در مسیر ساختن آینده قرار گرفته یا صرفاً چند تغییر ظاهری در ترکیب خود ایجاد کرده است.

نسل بعدی تیم ملی چه کسانی هستند؟

از دروازه‌بانی که می‌تواند جانشین بیرانوند شود تا مدافعان جوان، هافبک‌های آینده‌دار و مهاجمانی که در لیگ برتر خودنمایی می‌کنند؛ فوتبال ایران برای تغییر نسل با کمبود استعداد روبه‌رو نیست، بلکه بیش از هر چیز به برنامه و فرصت نیاز دارد.

در ادامه بحث ضرورت صبر در فرآیند جوان‌گرایی تیم ملی، پرسش مهمی مطرح می‌شود و آن هم این که قرار است برای رشد کدام بازیکنان صبر کنیم؟ آیا نسل تازه‌ای که از آن صحبت می‌کنیم، واقعاً در فوتبال ایران حضور دارد یا جوان‌گرایی همچنان در حد یک مطالبه کلی باقی مانده است؟

نگاهی به فهرست‌های اخیر تیم ملی و عملکرد بازیکنان در لیگ برتر نشان می‌دهد که برخلاف تصور رایج، فوتبال ایران در بسیاری از پست‌ها گزینه‌های جوان و مستعدی در اختیار دارد. بازیکنانی که برخی از آنها همین حالا نیز در سطح اول فوتبال کشور عملکرد قابل قبولی داشته‌اند و برخی دیگر برای رسیدن به ترکیب اصلی تیم ملی به زمان، تجربه و فرصت بیشتری نیاز دارند. این مجموعه می‌تواند در افق ۱۴۰۸ و سال‌های پس از آن، بخش مهمی از ساختار تیم ملی را تشکیل دهد؛ البته به شرط آنکه مسیر رشد این بازیکنان با تصمیم‌های مقطعی و نتیجه‌گرایی زودهنگام متوقف نشود.

دروازه‌بانی؛ رقابت برای جانشینی بیرانوند

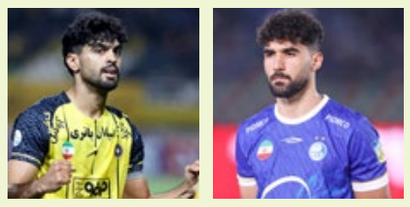

یکی از مهم‌ترین دغدغه‌های آینده تیم ملی، پیدا کردن جانشینی مطمئن برای علیرضا بیرانوند است؛ دروازه‌بانی که طی سال‌های گذشته جایگاه مهمی در ترکیب تیم ملی داشته و حالا فوتبال ایران باید به‌تدریج برای دوران پس از او باید آماده شود.

در میان گزینه‌های جوان‌تر، محمد خلیفه، دروازه‌بان ۲۱ ساله، یکی از نام‌هایی است که توجه‌ها را به خود جلب کرده است. او در کنار ادیب زارعی، دروازه‌بان ۲۳ ساله شمس‌آذر و حبیب فرعباسی، دروازه‌بان ۲۹ ساله استقلال، در فهرست اخیر تیم ملی قرار گرفته تا فرصت ارزیابی داشته باشد. در این میان، محمدرضا دیناروند، دروازه‌بان ۲۳ ساله خیبر، نیز نامی قابل توجه است. انتخاب او به‌عنوان دروازه‌بان پدیده نیم‌فصل اول لیگ برتر، آن هم با عملکردی که در ارزیابی‌ها بالاتر از محمد خلیفه قرار گرفت، نشان می‌دهد رقابت در این پست محدود به یک یا دو بازیکن نیست.

نکته مثبت برای تیم ملی همین تعدد گزینه‌هاست. جانشین یک دروازه‌بان باتجربه نباید صرفاً با یک انتخاب اجباری مشخص شود. رقابت میان چند دروازه‌بان، در صورت تداوم فرصت‌ها، می‌تواند به شکل‌گیری گزینه‌ای مطمئن برای سال‌های آینده منجر شود.

خط دفاع؛ نسل تازه در مرکز و کناره‌ها

خط دفاعی یکی از بخش‌هایی است که بیش از سایر خطوط به برنامه‌ریزی برای تغییر نسل نیاز دارد. با نزدیک شدن برخی مدافعان باتجربه به سال‌های پایانی حضور در فوتبال ملی، آماده‌سازی جانشینان باید از همین حالا جدی گرفته شود.

در قلب خط دفاع، محمدامین حزباوی، محمدمهدی زارع و سامان فلاح از گزینه‌هایی هستند که می‌توانند در سال‌های آینده نقش پررنگ‌تری در تیم ملی داشته باشند. این سه مدافع با حضور در اردوهای اخیر، در مسیر نزدیک شدن به ترکیب ملی قرار گرفته‌اند. سامان فلاح نیز با انگیزه بازگشت به تیم ملی و تثبیت جایگاه خود، یکی از گزینه‌های قابل توجه در این پست به شمار می‌رود.

در کنار این نام‌ها، دانیال ایری، مدافع ۲۲ ساله نیز می‌تواند به جمع گزینه‌های آینده خط دفاع اضافه شود. قامت بلند و عملکرد او در نیم‌فصل اول لیگ برتر، باعث شده نامش در میان بازیکنان جوان و پدیده‌های این فصل قرار بگیرد. در جناح راست، یعقوب براجعه، مدافع ۱۹ ساله، از استعدادهایی است که می‌تواند در سال‌های آینده به یکی از گزینه‌های جدی این پست تبدیل شود. سیدمهدی مهدوی، مدافع ۱۹ ساله، نیز با حضور ثابت در رقابت‌های زیر ۲۳ سال آسیا و ثبت ۱۶ بازی در لیگ برتر، تجربه‌ای ارزشمند برای سن خود به دست آورده است. وضعیت دفاع چپ اما کمی متفاوت است. ابوالفضل رزاق‌پور، با وجود تجربه و حضور در فهرست گزینه‌های این پست، ۲۹ سال دارد و نمی‌توان او را بخشی از نسل جوان آینده دانست. همین موضوع نشان می‌دهد که در جناح چپ دفاع، فوتبال ایران همچنان به شناسایی و پرورش گزینه‌های جوان‌تر نیاز دارد.

خط میانی؛ رزاقی‌نیا و نسلی که می‌تواند نبض تیم را در اختیار بگیرد

شاید مهم‌ترین بخش پروژه جوان‌گرایی تیم ملی در خط میانی شکل بگیرد؛ جایی که بازیکنان باید علاوه بر توانایی فنی، قدرت تصمیم‌گیری، دوندگی و درک تاکتیکی بالایی داشته باشند. امیرمحمد رزاقی‌نیا، هافبک ۲۰ ساله استقلال، یکی از برجسته‌ترین استعدادهای این نسل است. ارزش بازار حدود ۱.۲ میلیون یورویی او و قرار گرفتن در جمع ارزشمندترین بازیکنان زیر ۲۳ سال لیگ برتر، نشان‌دهنده جایگاه قابل توجهش در فوتبال ایران است.

رزاقی‌نیا در جام جهانی ۲۰۲۶ نیز در فهرست تیم ملی حضور داشت اما فرصت بازی به دست نیاورد. با این حال، حضور در چنین سطحی از رقابت‌ها می‌تواند تجربه مهمی برای ادامه مسیر حرفه‌ای او باشد. توانایی بازی در میانه میدان و ظرفیت پیشرفت این بازیکن، او را به یکی از گزینه‌های مهم برای آینده تیم ملی تبدیل می‌کند؛ بویژه در شرایطی که فوتبال ایران باید برای دوران پس از بازیکنانی مانند روزبه چشمی آماده شود.

در کنار او، اسماعیل قلی‌زاده، هافبک ۲۰ ساله استقلال، نیز می‌تواند در آینده سهم بیشتری در ترکیب تیم ملی داشته باشد. توانایی دریبل‌زنی و جسارت در بازی رو به جلو، از ویژگی‌هایی است که می‌تواند به تنوع تاکتیکی خط میانی کمک کند.

محمدجواد حسین‌نژاد، هافبک ۲۳ ساله دینامو ماخاچ‌قلعه، نیز یکی دیگر از گزینه‌های این نسل است. بازگشت او به فهرست تیم ملی و حضور در ترکیب اصلی مقابل فلسطین، نشان می‌دهد که او همچنان می‌تواند برای تثبیت جایگاه خود تلاش کند.

عباس کهریزی نیز از دیگر نام‌هایی است که در میان گزینه‌های جوان خط میانی مطرح شده است. بنابراین مجموعه این بازیکنان می‌تواند به تیم ملی کمک کند تا در سال‌های آینده از نظر نیروی انسانی و تنوع فنی، وابستگی کمتری به نسل قبلی داشته باشد.

خط حمله؛ امید به موج تازه گلزنان

در میان خطوط مختلف، شاید خط حمله امیدوارکننده‌ترین بخش نسل جدید باشد. حضور چند مهاجم جوان در جمع گلزنان برتر لیگ، نشانه‌ای است که می‌تواند برای آینده تیم ملی امیدوارکننده باشد. کسری طاهری، مهاجم ۲۰ ساله سپاهان، یکی از مهم‌ترین نام‌های این فهرست است. قرار گرفتن او در صدر جدول گلزنان لیگ برتر با پنج گل، نشان می‌دهد که این بازیکن توانسته در رقابت با مهاجمان باتجربه نیز خودی نشان دهد. طاهری پس از پشت سر گذاشتن یک مصدومیت جدی، بار دیگر به جمع ملی‌پوشان بازگشته و حالا باید بتواند با حفظ آمادگی، جایگاه خود را در سطح بالاتر تثبیت کند.

امیرحسین فارسی، مهاجم ۱۹ ساله خیبر، نیز از دیگر استعدادهای قابل توجه فوتبال ایران است. او جوان‌ترین بازیکن دعوت شده به تیم ملی معرفی شده و عملکردش در خیبر باعث شده نگاه‌ها به آینده این مهاجم جلب شود. لقب «نیمار» که از سوی سرمربی تیم باشگاهی‌اش برای او به کار رفته، بیش از هر چیز نشان‌دهنده انتظاراتی است که از توانایی‌های فنی او وجود دارد؛ انتظاراتی که البته باید در طول زمان و با عملکرد مستمر سنجیده شود.

در کنار این دو بازیکن، سعید سحرخیزان از استقلال، میلاد سورگی از شمس‌آذر و عرفان شهریاری از ملوان نیز با چهار گل زده در جمع گلزنان برتر لیگ قرار گرفته‌اند. این سه مهاجم ۲۳ و ۲۴ ساله می‌توانند در رقابت برای حضور در تیم ملی سهم داشته باشند.

حجت احمدی، مهاجم ۲۲ ساله پیکان و یادگار رستمی، بازیکن ۲۲ ساله فجرسپاسی، نیز از دیگر گزینه‌هایی هستند که با ادامه روند پیشرفت خود می‌توانند در آینده به جمع مدعیان حضور در تیم ملی اضافه شوند. وجود چنین تنوعی در خط حمله، یک فرصت مهم برای فوتبال ایران است. تیم ملی نباید برای پیدا کردن جانشین مهاجمان فعلی، تنها به چند نام شناخته‌شده محدود بماند. رقابت میان مهاجمان جوان و فرصت حضور در اردوها و مسابقات می‌تواند به شکل‌گیری نسل تازه‌ای از گلزنان ملی منجر شود.

تعویق آزمون و خطا، مشکلات بزرگ‌تر در مسابقات رسمی را در پی دارد

فرزاد آشوبی: تعویق جام ملت‌ها فرصتی برای تغییر نسل است

واکنش

فرزاد آشوبی، مربی و کارشناس فوتبال، با انتقاد از وضعیت فنی تیم ملی ایران تأکید کرد پیروزی مقابل فلسطین نباید باعث خوش‌بینی بیش از اندازه شود؛ چراکه فوتبال ایران برای رسیدن به سطح مدعیان اصلی آسیا نیازمند تغییر نسل، اصلاح ساختار تاکتیکی و عبور از نتیجه‌گرایی است. آشوبی با اشاره به نمایش تیم ملی مقابل فلسطین اظهار کرد: «این مسابقه تصویر مطلوب‌تری از تیم ملی ارائه کرد، اما نباید آن را نشانه‌ای از بهبود اساسی وضعیت فوتبال ایران دانست.» او با ارزیابی صریح جایگاه فوتبال ایران در قاره آسیا گفت: «تیم ملی در شرایط فعلی حتی در آسیا هم قدرت محسوب نمی‌شود. نمی‌توانیم صرفاً به عناوین گذشته و رتبه‌بندی فیفا تکیه کنیم؛ آنچه اهمیت دارد، پیشرفت واقعی و موفقیت در سطح قاره است.»

این کارشناس فوتبال با تأکید بر ضرورت تغییر نسل در تیم ملی تصریح کرد: «تغییر نسل فرآیندی اجتناب‌ناپذیر است و نباید از پیامدهای طبیعی آن بترسیم.»

او با اشاره به تجربه تیم‌های ملی ایتالیا، آلمان و فرانسه در تغییر ترکیب پس از جام جهانی، میدان دادن به بازیکنان تازه‌وارد را بخشی از برنامه‌ریزی بلندمدت دانست و گفت: «هرچه دیرتر به استقبال آزمون‌وخطا برویم، احتمال بروز مشکلات بزرگ‌تر در مسابقات رسمی افزایش پیدا می‌کند.»

آشوبی در بخش دیگری از گفت‌وگو به هویت تاکتیکی تیم ملی پرداخت و با اشاره به دوران کارلوس کی‌روش اظهار کرد: «کی‌روش در ایجاد نظم و انضباط به فوتبال ایران کمک کرد، اما سبک فنی او انعطاف‌پذیر نبود و از نظر فنی فوتبال ایران را عقب برد. تنها دوره‌ای که از عملکرد تیم ملی رضایت داشتم، دوران دراگان اسکوچیچ بود.» او با اشاره به تعویق جام ملت‌های آسیا، این اتفاق را فرصتی اجباری برای اصلاح مسیر فوتبال ایران دانست و تأکید کرد: «تغییر نسل زمانی به نتیجه می‌رسد که تصمیمی پایدار پشت آن باشد و کادر فنی در برابر فشار نتایج کوتاه‌مدت عقب‌نشینی نکند.»

> تیم ملی در شرایط فعلی حتی در آسیا هم قدرت محسوب نمی‌شود. نمی‌توانیم صرفاً به عناوین گذشته و رتبه‌بندی فیفا تکیه کنیم؛ آنچه اهمیت دارد، پیشرفت واقعی و موفقیت در سطح قاره است